

U s n e s e n í

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci **Ing. J.H.**, trvale bytem ■■■, adresa pro doručování ■■■, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2014, č. j. 33153/14/5200-10424-700519,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 12. 2014, č. j. 33153/14/5200-10424-700519, s e o d m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou podanou faxem dne 25. 2. 2015, doplněnou písemným podáním k poštovní přepravě podaným dne 28. 2. 2015, a zdejšímu soudu postoupenou usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2015, č. j. 31 Af 8/2015-11, se žalobce domáhal přezkoumání shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj, územního pracoviště Semily (dále také jen „správce daně“), ze dne 24. 3. 2014, č. j. 439056/14/2607-05701-607617, a řízení zastaveno. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím správce daně zastavil pro bezpředmětnost řízení o žádosti žalobce o prodloužení lhůty k odstranění vad podané námitky proti vyrozumění správce daně o převedení přeplatku.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno, aniž by měl možnost řádně se seznámit s podklady rozhodnutí, rovněž namítal jeho nicotnost, dále požadoval přiznání odkladného účinku žalobě.

Soud se nejprve musel zabývat tím, zda jsou dány podmínky, za nichž může rozhodovat ve věci samé. Podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), soud usnesením odmítne žalobu, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustná. Dle § 68 písm. e) je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Ze soudního přezkoumání jsou dle § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004-54, publ. pod č. 792/2006 ve Sb. NSS, uvedl následující:

„Z článku 36 odst. 2 Listiny, čl. 4 Ústavy, čl. 13 Úmluvy a čl. 1 dodatkového protokolu č. 1 k této Úmluvě tedy vyplývá, že ve správním soudnictví jsou vždy přezkoumatelná ta rozhodnutí, která se dotýkají základních práv a svobod podle citovaných dokumentů. V tomto smyslu je nutno vykládat i § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. že rozhodnutím podle tohoto ustanovení jsou především takové úkony správního orgánu, které se dotýkají základních práv a svobod. Krom toho jsou samozřejmě rozhodnutími podle § 65 odst. 1 s. ř. s. i takové úkony správních orgánů, jimiž se zakládají, mění nebo závazně určují i taková subjektivní práva a povinnosti, jež postrádají ústavně či mezinárodně právní základ, tj. která toliko vyplývají z jednoduchého práva.

Krajský soud je proto povinen v každém jednotlivém případě zkoumat, zda se úkon správního orgánu, proti němuž žalobce brojí, dotýká subjektivních práv a povinností - ať již je jejich pramenem ústavní, mezinárodní či jednoduché právo - žalobce, a zda tedy je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Paušální přístup, který by celou kategorii rozhodnutí (např. právě rozhodnutí o zastavení řízení) vylučoval ze soudní ochrany, není na místě a je v příkrém rozporu s principy právního státu. Vyloučení určitých úkonů ze soudního přezkumu podle § 70 s. ř. s. totiž představuje výjimku z generální klauzule, zužující pravomoc soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví; jako kteroukoliv jinou výjimku v právu je zapotřebí vykládat ji restriktivně. Proto nabízejí-li se dvě interpretace, z nichž jedna hovoří ve prospěch soudního přezkumu a druhá proti němu, je vždy zapotřebí upřednostnit tu první, resp. v pochybnostech, zda se určitý úkon dotýká práv a povinností žalobce podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a tedy podléhá přezkumu, je na místě usuzovat, že tomu tak je.“

Z uvedeného má soud za to, že v případě napadeného rozhodnutí žalovaného ve věci zrušení prvostupňového rozhodnutí o zastavení řízení a následného zastavení řízení žalovaným je povinen zkoumat, zda napadené rozhodnutí má v konkrétním projednávaném případě povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. či se ho naopak týká kompetenční výluka ze soudního přezkumu, přičemž podstatné po takové posouzení je charakter požadavku, resp. podání žalobce, o němž bylo řízení zastaveno.

V souzeném případě soud z napadeného rozhodnutí žalovaného zjistil, že rozhodnutí správce daně a následné rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení se týkala žádosti žalobce o prodloužení procesní lhůty k odstranění vad podané námitky ve smyslu § 36 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. O prodloužení lhůty žalobce žádal v souvislosti se stanovením lhůty k odstranění vad námitky, a to po až po uplynutí této lhůty.

Zrušené rozhodnutí správce daně o zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení lhůty a rozhodnutí žalovaného o zrušení tohoto rozhodnutí a zastavení řízení podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu jsou svou povahou procesními rozhodnutími, upravujícími vedení daňového řízení, na které se vztahuje kompetenční výluka dle § 70 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s.

Podanou žalobu proto soud odmítl v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřípustnou právě z důvodu kompetenční výlučky.

S ohledem na to, že soud odmítl žalobu bezprostředně poté, co mu byla postoupena k vyřízení, nebylo na místě rozhodovat o podaném návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s..

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Protože žalobce nezaplatil za žalobu soudní poplatek splatný s podáním žaloby, soud nerozhodoval o vrácení soudního poplatku, ačkoli podanou žalobu odmítl.

K vydání tohoto usnesení nemusel soud nařizovat jednání, protože nerozhodoval ve věci samé. Zákon v tomto případě uvedený procesní postup dovoluje (§ 49 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 24. dubna 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
předsedkyně senátu